

STUDENT'S LIFE

**SVÁTEK
LAMPIONŮ**

ROZHOVOR

**MATURITNÍ PLES
S4 A O4**

OBSAH

- 3. Úvod; Laurie Frankel - Ahoj z nebe
- 4. Rozhovor s učitelem
- 6. Maturitní ples S4 a O4; Ples ve zkratce
- 7. Architektka Eva Jiříčná; Svátek lampionů; Kutná hora
- 8. Kladno v březnu
- 9. Věděli jste, že...; Oldřich Nový
- 10. Nové Kladno; Dva světy
- 11. Opačné pohlaví

SOSÍK VYHRÁL!

Jako každý rok, tak i letos se naše škola zúčastnila soutěže o nejlepší www stránky školy.

Měla jsem možnost jít na samotné vyhlášení soutěže, takže jsem byla mezi prvními, kteří věděli, jak naše škola se svými webovkami uspěla. Hodnotil se nejen vzhled stránek, ale i aktivita, aktuální dění ve škole, zda-li je k dispozici např. stáhnutí materiálů na vyučování, různých dokumentů, jestli se lze přes stránky školy přihlásit např. na stravování. A samozřejmě v neposlední řadě se hodnotila i aktivita studentů a to přichází na řadu náš školní časopis, který měl také svůj podíl na výhře obzvlášť vzhledem k tomu, že jsme jediná střední škola na Kladně, která má svůj školní časopis.

A jak to dopadlo? To všichni již víme po přečtení nadpisu, ale pro jistotu – sosík získal první cenu, již po několikáté za sebou. Určitě příští rok nebude výjimkou.

Úvod

Po krátké odmlce se opět vracíme. Věříme, že jsme vám chyběli, a proto přicházíme s novými články, ve kterých si každý najde to své, tedy aspoň doufáme. Máme pro vás i rozhovor s jedním z učitelů. Dále se můžete těšit i na článek o Číně, recenze, aktuality, známé i méně známé osobnosti, reportáž z maturitního plesu tříd S4 a O4 a tentokrát nebude chybět ani básnička!

Máme pro vás novou rubriku, kterou zařadíme již do příštího čísla časopisu. A přispívat do ní můžete především vy, studenti naší školy. Všichni jste byli na adaptáku a všichni znáte to tzv. „okénko s učitelem“, které nikdy tak velkým okénkem nebylo. My jsme se rozhodli tento pohled na věc změnit, a proto součástí časopisu bude „okénko se třídou“. Každý měsíc se pomocí článku představí nějaká třída, ze které její vyvolení zástupci budou moci ukázat, co je jejich třída vlastně zač. Můžete chválit, podělit se o vtipné okamžiky apod. Nepochybujeme o tom, že na něco přijдете. Budeme se těšit na vaše příspěvky!

Laurie Frankel - Ahoj z nebe

Sam Elling vymyslí algoritmus, díky kterému vám počítač vyhledá vašeho ideálního partnera. Za tak skvělý nápad se ale bohužel dočká jen výpovědi. Zákazníci seznamky si najdou životní lásku a dál již nejeví zájem o služby firmy, kde Sam pracuje. A to vede firmu do záhuby. Celá věc má však i svou světlou stránku. Samovi totiž algoritmus také vyhledal přítelkyni, novou dívku Meredith. Během jejich čerstvé lásky Meredith přichází o milovanou babičku. Z její smrti se nedokáže vzpamatovat a to vede Sama k velkému činu. Vymyslí další algoritmus. Tentokrát se ale jedná o program, který se dokáže chovat jako zemřelá osoba (v tomto případě Meredithina babička) a je schopen komunikovat prostřednictvím emailů se svými blízkými.

Jak ale zareaguje Meredith, když dostane první vzkaz od babičky? Dočká se Sam konečně uznání, nebo díky svému algoritmu ztratí svou lásku? A co se vlastně stane, když Meredith poslechne "svou babičku" a octne se na místě, kde by vlastně neměla být?

Pro ty, kteří si tuto knihu chtějí přečíst, nechci prozrazovat závěr. Snad jen řeknu, že větou: "Žili šťastně až do smrti," tento příběh opravdu nekončí.

Autor: Eva Kobylková

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S4 – Evza.Jitka@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 – svet97@seznam.cz, Honza Mañas, ext. – h.manas18@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Rozhovor s paní učitelkou Sekerákovou

Vzhledem k tomu, že nás velmi překvapila Vaše vydaná kniha „Příběh Mateřídoušky“ a rádi bychom se o ní dozvěděli něco zajímavého, „pošťouráme“ trochu i ve Vašem dětství.

Jaké hračky patřily mezi Vaše oblíbené?

Milovala jsem hárové panenky, dodnes mám „trauma“ z toho, že mi mamka spálila moji oblíbenou – asi dost ošklivou – nohatou panenku, celkem živě ji vidím v tom táboráku na zahradě...

Měla jste doma nějaké zvířátko, jak jste o něj pečovala?

Měli jsme doma kočky, psa, ale vůbec moje první zvířátko byl zlatý angorský křeček Ferda. Nádherná. Starala jsem se o něj sama (myslím, že mi mohlo být 9 let) – čistila mu terárko, vysypávala boběčky, krmlila. Po dvou letech mi umřel s hroznými boláky na těle a já mám pořád pocit, že jsem něco v péči zanedbala...

Který dětský hrdina byl Váš idol?

Jednoznačně Malá čarodějnice, asi proto, že já sama jsem byla bohužel dost nudné dítě, ale obdivovala jsem vždycky rebele. Tedy, až na hádky a rvačky s mým mladším – tehdy nesnesitelným – bratrem. „Mamíí, vona tu zase nechala otevřený okno. Vona chce, aby mě schválně poštipali komáři. Vona mě praštila...“ Ted’ je to chlap jako hora a z princeznovských let mu zůstaly už jen dlouhé vlasy rockera.

Kreslila jste jako malá do knížek nebo je nějak jinak ničila?

Nepamatuju se, nemyslím si, že bych malovala do knížek... Děda, vášnivý malíř a kutil, mě zásoboval tolika papíry s krtečky a autíčky, že jsem nikdy neměla potřebu malovat jinak. Papír a venkovská silnice to bylo moje plátno. A řeknu vám – asfalt je z dětského pohledu příšerný vynález, vůbec nechytá křidu, i když báječně se na něm páčila záda nebo praskaly bubliny v horkém létě.

Co Vás vedlo k napsání Vaší knížky?

Jednak nutnost něco sesmolit na vysoké – původně to byla diplomka, jednak trochu lítost nad stavem dnešních časopisů pro děti. Vydaná knížka Příběh Mateřídoušky je už diplomce dost vzdálená, rozšířená a doplněná o neaktuálnější roky. Nicméně v průběhu celého psaní mě hnál – kromě zmiňované lítosti – vztek nad tím, že všude se dá na někom vydělávat a předstírat přitom zájem o druhého. V případě současné Mateřídoušky je to pak hraný zájem o duši a fantazii dítěte, ale faktem je skrytá reklama a kýčovitá náplň. Typickým příkladem u Mateřídoušky je rok 2002 a osoba nového šéfredaktora Jana Smolíka (dodnes se jich vystřídalo nespočet), která naráz zrušila literární a ilustrátorskou tradici časopisu a nahradila tvůrčí a neotřelé texty prázdnými bláboly a nudnými malůvkami. Tedy, takové chování mi přijde jako parazitování na „dobrém“ jméně hrubínovské Mateřídoušky...

Jak byste chtěla studenty motivovat k četbě?

Čertovská otázka.

Učím češtinu pět let a zatím jsem měla pocit, že se spíše trochu plácám já sama. Snažím se najít na knížce nebo autorovi něco zajímavého, co by mohlo oslovit i studenty, vést s nimi dia-

log, debatovat. „Je ten Raisův Kaliba opravdu zločinec a vrah, když zabil svoji manželku? Anebo je to jen zoufalý člověk, který už neví, jak dál v situaci, kdy jej manželka a tchýně neustále ponižuje? Jak byste se v jeho situaci chovali vy sami? Je jeho reakce lidsky pochopitelná?“

Ideálně bych však se studenty hrozně ráda četla. Nahlas. Aby se zaposlouchali do příběhu, který je pohltí, a oni budou pak netrpělivě čekat na pokračování... No prostě, aby si prožili čtenářskou radost... Krutá realita času... Nebo jeho špatný hospodář... tedy já sama.

Zkoušela jste někdy dříve psát, např. básničky, deníček apod.?

Spontánně jsem zkoušela psát v dětství deníček.

Dopadlo to dost katastrofálně. Vzala jsem zápisník, tužku a usadila se na zahradě, že jako budu psát. No jo, ale proboha o čem??? Inu, tak jsem psala o krtkovi, který ryje na zahradě (žádný tam nebyl), o sluníčku, co pálí (seděla jsem ve stínu) a popsala jsem – světe, div se – 2 strany (zápisníku o rozměrech 4 x 4 cm). Cha. Tím mé literární ambice skončily...

Dokázala byste vyjmenovat postavy známého komiksového Čtyřlístku?

Počkejte... Piňďa, Myšpulín, Fifinka a to prasátko... Prasátko... Mojmír? Ne, ten je od Vavřince... Já fakt nevím. Hrůza!

Pokud byste v anketě Kniha mého srdce měla vybrat jednu knihu pro dětského čtenáře a jednu pro dospělého, které by to byly?

Knihou mého dětského srdce byly Děti z Bullerbynu. Jednoznačně. Dodnes si pamatuju, že se navzájem budily pomocí tkaničky uvázané na palci. A proč je doporučit současnému dětskému čtenáři? Protože je to kniha o nefalšovaném dětství, o přátelství, které není virtuální, ale dětsky uličnické a opravdové. Pro dospělého... To už je horší. Exupéry. Malý princ pro tu hloubku lidského citu k jinému tvorovi, pro fantazii a pohled dítěte, který jako seriózní dospělý necháme povalovat ve škarpě u cesty. Proč se nepodívat na svět skrz nohy a neobdivovat jeho převrácenou logiku, dokud nám nebude tepat krev ve spáncích... Nebo Exupéryho Noční let pro to splnutí s věčností, s klidem noční oblohy...

Čím Vás obohatilo 5 let kantořiny, co jste naopak ztratila?

Obohatilo mě o zástupy lidských tváří a ztratila jsem asi 3 flešky.

Trošku osobnější otázka: Jak se bude jmenovat?

Sem s bulvárem. Holčička Amálka, chlapeček (co když ten čudlík zatím schovával, já ho plně chápu) Toníček.

Co Vám dal pobyt v Paříži kromě jazykového zdo-konalení? Chtěla byste tam žít?

Zní to stařecky, ale hlavně vzpomínky. Paříž jsem si zamilovala, je to nádherné město, hlavně ten duch uvolněnosti, svobody... víno v parku, „vůně“ metra (něco mezi močí a olivovým olejem), pouliční zpěváci a tanečníci...

Bude z Vašeho potomka horolezec, vodák, motor-kář nebo šachista?

Podle dědy malíř nebo šachista (mě vždycky nechával s láskou vyhrát, nebo že bych byla vážně tak dobrá?), podle mamky lyžař, tanečník, nebo spisova-

tel, hlavně něco, co vydělává, podle dvoumetrového brášky motorkář a asociální živel, podle přítele horolezec, který se odmala přicucne na skálu jako na ženské prso. Mně stačí, když to bude prostě človíček...

Foto: titulní strany Mateřídoušky (shora):

1. Obálka prvního čísla Mateřídoušky s kresbou Josefa Lady (1945, roč. I, č. 1)
2. Mateřídouška pod vedením Magdaleny Properové (1995, roč. LI, č. 3)
3. Mateřídouška pod vedením Martiny Arnoštové (2009, roč. LX, č. 6)

Autor: Avoxel

Maturitní ples S4 a O4

Konečně to máme za sebou. Po čtyřech letech čekání jsme se i my, třídy S4 a O4, dočkaly svého maturitního plesu, který se konal 17. ledna.

Přípravy byly sice náročné, ale nakonec se vyplatily. V 7 hodin večer se otevřely brány kulturního domu, aby všichni mohli vidět plody naší práce, a užít si s námi jeden z nejkrásnějších večerů našeho života.

Ples začal třemi vystoupeními. Jako první se předvedly aerobičky seniorské kategorie do 17 let ze sportklubu ČASPV Kladno. Následovala ukázka klasického stepu od TAP Dance Kladno. Jako poslední byla velmi zajímavá light show, kterou předvedla Lenka.

Poté už přišla řada na nás. První nastupovala třída O4, která zvolila efektní nástup z podia. Druhá v pořadí byla třída S4, která nastupovala klasicky ze zákulisí. Zvolili vážnou hudbu, na kterou předvedli několik variací ve formě křížů, kruhu apod. Perlou nástupu byl valčík. Nechybělo ani působivé zakončení ve formě velkého transparentu s nápisem S4 a konfektami.

Ples ve zkratce

*Stálo nás to hodně sil,
únavy a přemlouvání,
ví to každý, kdo tam byl,
a to nekonečné domlouvání.*

*Za kolik je osvětlení?
Kdo zvučí ten malý sál?
Dovolte mi vysvětlení,
bych se trochu pousmál.*

*Maturák se kvapem blíží,
připravte se na klání.
Snad si nikdo neublíží...
... došly lístky na stání.*

*Připraven je Radek, Radka,
pomalu to začíná,
maturant a maturantka,
na středu se protíná.*

*Rozléhá se celým sálem...
„A svou šerpu dostane“
na minutu býti králem,
vzpomínka nám zůstane!*

Autor: Štěpán Sládek, S4

Další částí programu byl projev zástupců tříd, po kterém jsme obdarovali kyticemi naše třídní učitele, paní ředitelku a zástupkyni. A

konečně přišel čas na nejdůležitější část plesu. Šerpování! Třídu S4 zdobily světle červené šerpy se zlatým nápisem, které hlásaly „Nevadí... ještě máme lopaty“. Třída O4 zase zvolila šerpy šedé s růžovým písmem a nápisem „Tady končí sranda“. Šerpu dostali samozřejmě i třídní učitelé a nechyběl ani dárek. Třídní S4 dostal slušivé hodinky a třídní O4 zase adrenalinový zážitek ve formě skoku z TV věže. Poté jsme si všichni připili na oslavu své dospělosti.

Po bohatém zlatém dešti jsme vyzvali učitele k tanci. Pomalý waltz vystřídala polka s rodiči a na přátele zbyl tradiční ploužák. Následovně jsme se jako každý rok vyfotili na schodech a začala volná zábava.

S úderem půl dvanácté se všichni maturanti sešli před pódiem. Šerpy začaly vlát nad hlavami maturantů, kteří s nimi s euforií máchali. Hned poté začaly přípravy na půlnoční představení. Takže rychle ze společenských šatů do převleků.

První byla tentokrát třída S4, která vsadila na kluky v baletních sukních, kteří půlnoční překvapení zahájili. Následoval taneční battle, improvizované afro cirkus, předvedení několika druhů tanců a na konec hromadný tanec celé třídy na známou píseň YMCA. Když oficiální část plesu skončila, někteří se odebrali na afterparty do klubu Barn.

Celým plesem nás provázel moderátor Jan Lukavský. Hlavní cenou naší bohaté tomboly byla dvě auta na víkend od Fordu.

Autor: Evža Stará, S4
Zdroj obrázků: koncimeskolu.cz

Architektka Eva Jiřičná

Tato hodně známá architektka se narodila 3. března 1939 ve Zlíně. Stejně jako mnoho lidí v oboru architektury nejprve

studovala střední průmyslovou školu stavební (ano, je mi sympatická). Po střední škole nastoupila na studium na ČVUT v Praze. Zde v Čechách nastoupila na studium do ateliéru Jaroslava Flagnera, významného umělce a architekta. V jeho ateliéru se zdokonalila v umění a navrhování designu.

V roce 1967 po ukončení studií vstoupila do firmy ÚBOK. V této firmě brzy získala možnost odcestovat na stáž do Londýna, které se i chopila. Bohužel nás od roku 1968 okupovali Rusové a komunisté se zde definitivně chopili moci. Její pokus o návrat v témže roce byl zamítnut. Architektka se brzy stala jednou z projektantů v ateliéru Louis de Soisson v Londýně, kde pracovala na projektu přístavu v Brightonu.

Brzy po začátku své kariéry začala spolupracovat s architektem Richardem Rogesem. Mezi její nejznámější stavby patří například Oranžerie Pražského hradu, klenotnictví a butiky v Londýně, nebo například i stanice londýnského metra Canada Water. V současné době vlastní i dvě designová studia (Al design Praha, Eva Jiricna Architects v Londýně).

Tato známá architektka dokonce získala Čestný řád komandéra Britského Impéria a čestný doktorát univerzity Tomáše Bati.

Autor: Ondra Sýkora, S2

Svátek lampionů

Svátek lampionů konaný podle tradice patnáctého dne prvního lunárního měsíce letos připadl na 5. března a završuje oslavy čínského Nového roku.

Mezi pravidelné zvyklosti patří v tento den obětování předkům, řešení hádanek napsaných na lampionech, či konzumace tradičních sladkých rýžových knedlíčků yuanxiao (元宵), plněných sezamovými semínky nebo arašídovou pastou.

Máme tři nejvýznamnější a nejtypičtější zvyky.

Ohňostroje: k této tradici se váže legenda popisující její vznik. V dávných dobách sužovala tuto oblast epidemie, a tak lidé v zoufalství přivolali z Guan Gong (关公), boha války. Procesí v čele se sochou božstva procházelo ulicemi a lidé shromáždění kolem odpalovali petardy, aby odehnali nákazu. Nemoc se podařilo zastavit a zvyk přetrval do dnešní doby.

Vypouštění lampionů: Je také založeno na legendě. Lampiony prý poprvé použil čínský legendární vojenský strateg Zhu Geliang (诸葛亮) v období Tří království (220 – 280). Lampiony vypustil na oblohu, aby zmátl nepřátelské astrology. Postupem doby se lampiony staly prostředkem k vyjádření přání, které chceme, aby se splnilo a zvyk se proměnil v módu.

Poslední zvykem je, že se celá rodina sejde a všichni společně jedí rýžové knedlíčky.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T2

Zdroj obrázku: ententyky.cz

Kutná Hora

Dne 12. 2. tohoto roku se třídy E2 a E1 vydaly na exkurzi do Kutné Hory – jak jinak než za odměnu. Odjezd byl naplánován již na sedmou hodinu ranní, což bylo pro mnohé z nás velké utrpení. Na naší cestě do cílového města jsme se zastavili v McDonaldu u dálnice. Většina z nás si nemohla odpustit kávu či jinou pochutinu. Po půlhodinové pauze jsme pokračovali v cestě.

Po deváté hodině jsme konečně dorazili do Kutné Hory. A po náročném výstupu z autobusu jsme se vydali ke chrámu sv. Barbory, u kterého jsme se na chvíli pozastavili, abychom vyslechli úvodní výklad pana učitele. Následně jsme se prošli kolem blízké Jezuitské koleje, kde nás čekal již v deset hodin zajímavý program.

Po skončení pro nás poučného programu jsme dostali vytoužené volno, při kterém jsme měli možnost lépe poznat Kutnou Horu. Zjistili jsme, že je zde liduprázdno jako v Kladně v neděli či ve svátek. Většina šla na oběd. Ale někteří z nás zkoumali zdejší architekturu, a proto jsme zhlédli zdejší Vlašský dvůr nebo kostel sv. Jakuba.

zájem navštívit chrám sv. Barbory. chrámu, jeho prvním dojmem je po poko- chat se tímto rozlehlým prost- sv. Barbory, udělali prostě chybu...

Nakonec jsme se plni dojmů vr-
kovat přímo v centru města. Neměj

Autor: Nella Skuhrovcová, E2

Kamila Adámková, E2

Autor fotky: Nella Skuhrovcová, E2

Kladno a březien

Začneme sobotou 8. března, kdy se od 17:00 do 18:00 bude konat v Husově sboru vzpomínka na utrpení, kterým si museli projít tisíce žen, mužů a dětí nejen židovského původu. V tento den to bude „již“ 71 let ode dne, kdy bylo v koncentračním táboře Osvětim – Birkenau a jejich plynových komorách zavražděno během jedné noci 3 792 nevinných lidí. Další neuvěřitelné číslo 6 500. Tolik mužů, žen a dětí bylo zavražděno během dvou nocí (10. a 12. 6. 1944). V České republice to byl pracovní tábor Terezín, který má na svědomí více jak 10 000 obětí. A právě jako vzpomínka na tyto dny a hlavně na lidi, kteří si sáhli tím nejhorším způsobem na smrt, zazní písně, které měli tyto lidé na rtech jako naději. Na toto téma promluví i farář ČČSH Mgr. Phanuel Osweto, PhD. a PaedDr. Irena Verková.

Běháte rádi? Tak určitě neváhejte se zúčastnit 6. 3. tzv. 12. narozeninové 5. Je to závod na 5 km na Sletišti, takže cesta bude na zpevněných cestách a asfaltu. Registrace není nutná, stačí, když zaplatíte startovné 20 Kč. Start je v 16:30. Všem, kteří se rozhodnou se zúčastnit, přejeme hodně štěstí na překonání rekordu z minulého roku, který je 15:10.

A máme tu další oblíbené Scince café, které pořádá Halda ve spolupráci s FBMI ČVUT. Tentokrát se bude promlouvat na téma ***Je Evropa bezpečná?*** Přednáškou vás bude tentokrát provádět Jan Eichler. Diskuse se týká samozřejmě i současné situace jak na

Ukrajíně, tak i ohledně Islámského státu. A právě tyto konflikty začínají ukazovat, že Evropa není tak v bezpečí, jak se do nedávna zdálo. Je tedy možné, že se rozpoutá další, v pořadí již třetí, světová válka? Co je to vlastně mír a jak dlouho si Evropa opravdový význam tohoto slova bude uvědomovat? A nebude se hovořit jen o současné době, ohlédnete se i do historie. Proč bylo 20. století ve znamení válek a konfliktů? Proč byla rozpoutána studená válka a kdo ji vyhrál? O všem můžete spekulovat 12. 3. od 19:00 – 20:30 v kavárně Bez konce.

Teď něco pro ty sečtější. Středočeská knihovna pořádá ve středu 25. 3. od 17:30 autorské čtení spisovatele Marka Šindelky. Jeho první publikovaná sbírka se jmenuje *Strychnin a jiné básně* a právě tato kniha byla oceněna Cenou Jiřího Ortena za rok 2006. Další jeho kniha je *Chyba*, která byla převedena i do komiksové podoby. Cenu Magnesia litera dostal za sbírku povídek *Zůstaňte s námi*. Marek Šindelka vystudoval kulturologii, nyní studuje scenáristiku a dramaturgii na FAMU. Pokud někteří z vás čtou Hospodářské noviny, určitě se setkávají s tímto jménem, protože právě do těchto novin píše o literatuře. Tak využijte toho, že březen je měsíc čtenářů a setkejte se s Markem Šindelkou.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Věděli jste, že...

Nejprve se podíváme na říši zvířat a rostlin. Věděli jste o tom, že šváb může žít až deset dnů bez hlavy? Neuvěřitelné. Sice neví, kam jde, ale jde. Takže dvě rady pro vás. Pokud se ve vaší blízkosti objeví šváb a někdo (nebo dokonce vy sami) dostane hysterický záchvat, už víte, jak to fungovat nebude. A také – na člověku toto nefunguje, takže nezkoušejte pokud možno v praxi.

Pijavice má 32 mozků. Sice vezmeme-li v potaz velikost samotné pijavice, nemůžou být ty mozky příliš velké, ale i přesto by mohla alespoň jeden darovat některým lidem. Menší mozek je lepší než žádný.

Vačice a pásovci 80% svého života prospí. Občas bych chtěla být jedním z nich, těm musí být hej.

Malý kousek brokolice má více vitamínu C než 200 kusů jablek. No jo... ale ta barva, co?

A nyní bychom se měli podívat také na lidstvo a zajímavosti, které ne všichni znají.

Věděli jste o tom, že 23% kopírek je poškozeno v důsledku toho, že lidé si na ně sedají kvůli snímku svého pozadí? Ne vždy je to dobrý nápad, takže raději nezkoušejte.

Kupovali jste si někdy např. v metru sms jízdenku? A divili jste se tomu, že vám přišla až za nějakou tu minutu? Mám pro vás vysvětlení. Je to kvůli černým pasažérům, kteří obvykle cestují bez jízdenky. Pokud by totiž viděli revizora, rychle by si zažádali o poslání sms jízdenky. Takže, tuto metodu raději neriskujte a kupte si vzorně jízdenku ještě před tím, než na metro opravdu nastoupíte.

Děti údajně rostou na jaře mnohem rychleji než v jiných ročních obdobích. No, když tak nad tím přemýšlím, asi pro mě jaro neexistovalo. Chybička se vloudila.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: kmd-trinec.blogspot.com

Oldřich Nový se narodil 7. srpna 1899 v Praze na Žižkově do rodiny pekaře a hasiče. Byl to slavný český herec, režisér, scenárista, dramaturg, divadelní ředitel, pedagog atd. Na popud otce se vyučil typografem. Ale ke hraní tíhnul od mala díky jeho otci a strýci. A tak nebylo překvapivé, že hrál ochotnické divadlo.

Od roku 1918 dostal Oldřich Nový angažmá v divadle v Ostravě. O rok později odešel do Brna a zde působil jako herec, později i jako režisér a šéf operety tamního Národního divadla. Však po patnácti letech odsud odešel do Prahy, pro neshody s vedením, kde se stal ředitelem Nového divadla. Zde mohl konečně vyzkoušet žánr jménem hudební komedie. Na rozdíl od operety, kde je kladen důraz především na písně a poté na jednotlivé komické výstupy. V hudební komedii byla píseň spíše pokračováním mluveného dialogu, který přejde do zpěvu jen proto, že slovo mluvené už k vyjádření citů nestačí.

V roce 1936 se oženil s uměleckou fotografkou Alicí Wienerovou. Společně vychovali Nového nemanželskou dceru Janu. V roce 1944 byl společně s Alicí, kvůli jejímu židovskému původu, odvezen do tábora

pro manžele ze smíšených manželství. Nový byl deportován do Osterode v Sasku a jeho manželka do Terezína. Naštěstí se o dceru Janu v té době starali manželé Lelkovi, kteří vlastnili továrny na skelný papír v lázních Bělohrady.

Avšak za okupace se Oldřich Nový nejvíc prosadil ve filmu. Poprvé se objevil již v roce 1922 a to v němém filmu Neznámá krása. A od roku 1939 byl přímo hvězdou své doby. Jenže po válce jej politický režim umělecky odsunul na vedlejší kolej, měl omezenou i filmovou tvorbu, která nebyla v duchu tehdejšího režimu. Proto se zaměřil na divadlo, hostoval po celé republice, režíroval i několik úspěšných her.

Jako pedagog vedl oddělení hudební komedie Státní konzervatoře v Praze. Byl jmenován Zasloužilým umělcem a také nositelem Stříbrného odznaku zasloužilého pracovníka Československé kinematografie. K jeho neznámějším filmům patří třeba film Kristián, Hotel Modrá hvězda, Dívka v modrém, Přítelkyně pana ministra...

Oldřich Nový zemřel 15. března 1983 v Praze ve věku 83 let.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2

Zdroj obrázku: www.expats.cz

Oldřich Nový

Nové Kladno

Všichni víme, že Kladno se dělí na mnoho částí, jedna z nich se nazývá Nové Kladno. A právě o ní se teď něco dozvíte.

V druhé polovině 19. století se Kladno nejen že rozvíjelo po stránce průmyslové, ale také po stránce obytné. Vznikaly nové části města, a tak vznikla, na západ od původního centra Kladna, nová čtvrť zvaná Nové Kladno. Jednalo se zejména o dnešní třídu ČS. armády. Zajímavostí je, že ulice neměly po americkém vzoru normální názvy, nýbrž jen čísla. Dále se zde narodil v roce 1873 budoucí starosta Chicaga Antonín Čermák, který zde má i pamětní desku.

Přišla nová doba a s ní i jiné potřeby města. A tak se stalo, že zdejší malé domky již nestačily. Náklady na údržbu těchto domů

stále rostly. Ale byly tu i jiné problémy, v podobě zastaralých rozvodů sítí nebo hygieny. Městský národní výbor se proto rozhodl, že čtvrť bude výhodnější a levnější raději kompletně zbourat a vystavět zde panelové sídliště. Tak se také stalo. Asanace začala rokem 1967 a během 70. let zde bylo postaveno plánované panelové sídliště. Stát městu pomohl s náklady tím, že vykoupil 320 obytných domů. Lidé si mohli od města koupit stavební materiál z demolice a díky tomu i svépomocí postavit rodinné domky.

Tak to byl příběh jedné kladenské čtvrti, která svou podobu výrazně změnila. Někteří její současní obyvatelé by se možná divili, co stálo na místech, kde dnes žijí. Kdo ví, co zde bude stát třeba za sto let...

Autor: Nella Skuhrovcová, E2
Zdroj obrázků: kladnominule.cz

Dva světy 6. kapitola

Vylítla jsem z postele celá zpocená jako namydlený blesk. Podívala jsem se z okna. Byla ještě tma. Při pohledu na budík jsem zjistila, že jsou 3 hodiny ráno. Zase jsem zabořila hlavu do polštáře. Doufám, že se mu nic nestalo. Aniž bych si to uvědomila, vstala jsem z postele, potichu se vyplížila ven a šla tam, kde jsem ho viděla naposledy.

Než jsem zahrnula za roh, kde měl být, zastavila jsem se. Co když tam nebude? Co budu dělat? A co naopak když tam bude? Co když bude... ne, to se nesmí stát. Vešla jsem za roh. Ležel tam. Rozeběhla jsem se k němu. „Cor? Jsi v pořádku? Cor?“ Nadzvedl hlavu a podíval se na mě. Viděla jsem mu ve tváři, jak ho bolí i jenom dýchat. I přes to se snažil mi něco říct. Nemohl skoro mluvit, takže jsem se nahnula k němu, abych ho slyšela. „Omlou-

vám se, El. Tohle jsem nechtěl.“ „Nedělej si s tím starost. Omlouvat se můžeš později. Teď buď zticha. Musím tě někam schovat. Nemůžeš tu takhle zřízenej jen tak ležet. Postarám se o tebe. Zvednout se asi nemůžeš co? No to nevádí.“ Usmála jsem se na něj a snažila se, aby to vypadalo, jako že to zvládám. Skutečnost ale byla taková, že jsem vůbec nevěděla, co si počít. Kam ho mám asi tak vzít? K nám ho vzít nemůžu a kde bydlí on nevím. A silně pochybuji o tom, že je schopný mi to teď říct. Mysli El, sakra, mysli. Už to mám. Do bytu ho sice vzít nemůžu, ale sklep nikdo nepoužívá. Víím, není to zrovna úžasný, ale momentálně je to to jediná možnost, co máme.

S velkou námahou jsem ho zvedla a hodila si jeho ruku okolo ramen. Dojít k nám do sklepa se stalo těžší, než jak to na první po-

hled vypadalo. Cor byl těžký a já vyčerpaná ze všeho, co se dělo. Nakonec jsme se tam ale dostali. Položila jsem ho na zem a rychle běžela do bytu pro polštář, deky, nějaké jídlo, pití a hlavně dezinfekci a obvazy. Když jsem přišla do sklepa, vypadala jsem, jako vánoční stromeček. Všechno jsem položila na zem. Rozložila deku a položila Cora na ní. Abych se mu dostala ke všem ránám, musela jsem mu svléct horní část oblečení. Bylo mi to trapné a byla jsem ráda, že je ve sklepe tma a Cor nevidí, jak se červenám.

Skoro všechny rány jsem měla už ošetřené. Jediná, která mi zbývala, byla ta u křídla. Kdykoli jsem se toho místa dotkla, Cor zaskučel bolestí. Bylo mi ho strašně líto, ale ošetřit jsem ji musela. Rychle a hlavně lehce jsem mu to otřela dezinfekcí a přivázala mu poraně-

né křídlo k tělu. Bylo na něm vidět, že mu to udělalo dobře. Dala jsem mu pod hlavu polštář a přikryla ho. Kousek od něj jsem postavila jídlo a pití. Dala mu pusu na čelo a šla si lehnout do postele.

Když jsem za ním ráno přišla, všechno jídlo bylo snědeno. Usmála jsem se. Aspoň že chuť k jídlu mu zůstala. Sebrala jsem táč ze země a rozhledla se kolem. Cor spal. Vypadal sladce. Klidně oddechoval, jakoby se nic nestalo. Odešla jsem do kuchyně a na táč mu nandala jídlo. Vzala jsem mu taky pár lahví s pitím. Ve sklepě jsem to položila vedle něj, pohladila ho po vlasech a šla do školy.

Celý den jsem byla jako na trní a vyčítala si, že jsem nezůstala s ním. Ale co bych tam dělala? On spí a já bych ho akorát rušila.

Jakmile jsem přišla domů, běžela jsem okamžitě do sklepa. Byl vzhůru. Seděl opřený o zeď a ládovál se jídlem. Zářivě jsem se na něj usmála. „Dobré ráno. Nebo spíš

poledne.“ S plnou pusou mi odpověděl „I tobě.“ Musela jsem se tomu smát. Došla jsem do lékárníčky pro obvazy a dezinfekci. „Musím ti vyměnit obvazy. Jak ti vůbec je? Vypadáš líp než včera.“ Začala jsem mu sundávat obvazy a znovu dezinfikovat rány. „Je mi lépe. Děkuji ti, El. Nebýt tebe, tak tam ještě teď ležím v krvi.“ „Měla jsem o tebe strach.“ „Já vím a omlouvám se ti za to. El, moc mě to všechno mrzí.“ Dostala jsem se k největší ráně. „Já vím, ale teď nemluv, abych ti tu ránu mohla v klidu vyčistit.“ Kdykoliv jsem se rány dotkla, zkřivila se mu bolestí tvář. Bylo mi ho hrozně líto, ale vzhledem k tomu, že před tím jsem to odbyla, teď se to muselo udělat pořádně. Zase jsem mu přivázala křídlo k tělu. Tvář se mu uvolnila a on pomalu a hluboce oddechoval. „Nepřijde ti divné, že přesně víš, jak zavázat křídlo?“ „Nevím, nepřemýšlela jsem nad tím. Jenom jsem chtěla, aby se ti ulevilo.“ „Já vím, ale zkus

nad tím trochu popřemýšlet. Děkuji ti za všechno, ale mohla bys mě teď prosím nechat samotného? Rád bych se ještě trochu prospal.“ „Samozřejmě.“ Usmála jsem se na něj, dala mu pusu na čelo a odešla.

Nahoře v pokoji jsem nad vším přemýšlela. To co mi říkal Cor tenkrát na té skále a co říkala Itchie. Mohla by to být pravda. Jsem opravdu ta jejich Ravena? Itchie říkala, že si toho s každým životem pamatuje míň a míň, tak jak si mám sakra vzpomenout, když si skoro nic nepamatuju? A oni mi taky moc nepomáhají. Všechno na mě vychrlí jako by to byla samozřejmost. Ano, pro ně to možná samozřejmě je, ale pro mě je to blbost. Ale Cor je Anděl. Zavřela jsem oči a představovala si, jak asi ta Ravena vypadala. Po chvíli jsem usnula.

Autor: Helena Ullrichová, E3
Zdroj obrázku: troll-tattoo.cz

Opačné pohlaví

patří.

Nebudu zde vyprávět o celém představení. Ti, co měli možnost jet s Klubem mladého diváka, to vědí a ti, kteří to vědět chtějí, tak nechť se vydají do malého divadla na Václavském náměstí. Ale snad jen naznačit mohu. Milostný tentokrát čtyřúhelník čtyř (logicky...) lidí, kteří se potkají znenadání v jednom bytě při jedné nevinné večeři. Tedy nevinná se zdá být alespoň od začátku, stejně jako její účastníci. Co mohu ještě říci je to, že představení byla jedna obrovská komedie, při které se smálo nejen vyprodané hlediště, ale v jednu chvíli i samotní herci, zejména pak Míša Mauzerová, kterou výstup Bohouše Klepla dostal.

Co říci na závěr? Představení se opravdu povedlo. Padaly hlášky, při kterých se člověk nemohl nesmát, Navíc opilý Bohouš Klepl (který opilost samozřejmě jen hrál) je nezapomenutelný zážitek, který jsem si jako jeden z mnoha odnesla z divadla.

Klub mladého diváka se po menší pauze opět vydal do jednoho z pražských divadel. Tentokrát to bylo divadlo Studio Dva a představení, které jsme zhlédli, neslo název, jak již z nadpisu vyplývá, Opačné pohlaví.

V tomto představení se ukázali pouze čtyři herci, avšak známí nejen z televize. Míša Mauzerová, Jana Krausová, Roman Štabrnák a zejména excelující Bohouš Klepl, který ukázal, že na jevišti opravdu

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: studiodva.cz

